

ШКОЛА ЛІСОВАЯ — ГОРДІСТЬ ПЛАСТОВАЯ

*Школа Лісова, гордість пластова,
Нам юнакам це Січ-Мати.
Ми молодії, хлопці лісовії,
З вітром йдемо мандрувати.*

Лісова Школа — спеціалізований дво-тижневий табір для вишколу майбутніх керівників юнацьких таборів. Кількість її учасників обмежена до двадцяти-тридцяти молодих пластунів, віком від сімнадцяти до двадцяти двох років.

1983 року, однак, учасників Лісової Школи було лише дев'ять, бо багато пластунів готувались до Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі в Німеччині. У проводі було четверо: пл. сен. Юрій Саєвич — комендант, пл. сен. Петро Содоль — бунчужний, пл. сен. Руслан Расяк і ст. пл. Роман Процик — інструктори.

Цьогорічна Лісова Школа відбулась, як і в попередні роки, біля містечка Гантер, у Кетскільських горах штату Нью-Йорк, які багатьом українцям нагадують Карпати. Є тут і українська церква святого Івана Хрестителя, дерев'яна, побудована в гуцульському стилі.

Табір Лісова Школа розполежений серед лісу, на землі, власником якої є пластун-сеніор. Відвідувачі трапляються рідко, бо місце ізольоване; до табору не то що дороги нема, а ще й треба річку перебрести.

Цілоденні заняття зосереджувались на засвоєнні знань, потрібних пластунові: картографії, мандрівництва, куховарення, впорядку, піонерства, табірництва та організації спортивних змагань. Кожного дня відбувались гутірки на різні теми: теорія організування і переведення таборів, пластова ідея, теорія провідництва. Особливу увагу було присвячено Великому Голодові в Україні, оскільки на цей рік припадає п'ятдесята річниця тієї трагедії українського народу.

Приблизно годину кожного дня таборівки займались співом — вивчали пластові, народні пісні, а зокрема пісні Української Повстанської Армії.

Цього року Лісова Школа вперше відбулась двома етапами. Після першого тижня таборування біля Гантеру, ми переїхали на пластову оселю "Вовчу Тропу" біля Іст-Четгему, за сто кілометрів на північний захід. Там тільки-що розпочався звичайний вишкільний табір за участю приблизно ста юнаків. Ми вибрали

двадцять-чотирьох найстарших і найбільш надійних і на окремому місці провели з ними п'яти-денний табір, яким керували учасники Лісової Школи.

Юнацький табір, це вже не школа; отож наші хлопці проводили свій час, займаючись не лише працею в таборі, але й спортом — футболом, відбиванкою, спортивним орієнтуванням — і тереновими іграми. Вечорами були зустрічі при вогнищі, велика спільна "ватра" з табором юначок з нагоди свята Івана Купала, і вечірка.

Найважливішою частиною пластової програми, є саме ті два-три тижні, що пластуни-пластунка проводить на літньому таборі, бо метою пластового табору є створити на той короткий час чисто українське середовище, "кляптик України у чужому морі". На таборі кожний — від наймолодшого учасника до найстаршого члена керівництва — зобов'язаний говорити українською мовою, читати лише українську літературу.

Два-три тижні — час короткий, мабуть занадто короткий, щоб навчити молоду людину, яка круглий рік перебуває в американському середовищі, що це означає почувати себе українцем і думати по-українському. Зрештою, хто знає? Після табору, я відвіз одного учасника Лісової Школи Гриця Смолинця на залізничну станцію, звідки він мав від'їхати додому до Монтреалу. В кіоску Гриць — вперше за два тижні — купує американську газету, бажаючи довідатись, що за той час сталося в світі. "Це у вас газета Нью-Йорк Таймс?" — питає продавачка по-англійському. "Так" — не вагаючись відповідає її по-українському юнак Гриць.

Станичні Вісті, Вашингтон, ч. 4 (24)